

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 635

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 20 iulie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
184.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie și pentru modificarea unor acte normative.....	2–5
551.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie și pentru modificarea unor acte normative	5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 152 din 27 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice.....	6–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 30 din 14 mai 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	10–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2017
privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008****pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie
și pentru modificarea unor acte normative**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24 din 30 martie 2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 31 martie 2017, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I, după punctul 1 se introduce un nou punct, punctul 11, cu următorul cuprins:

„11. **La articolul 2, după litera x) se introduce o nouă literă, litera x¹), cu următorul cuprins:**

«x¹) *prosumator* — clientul final care deține instalații de producere a energiei electrice, inclusiv în cogenerare, a cărei activitate specifică nu este producerea energiei electrice, care consumă și care poate stoca și vinde energie electrică din surse regenerabile produsă în clădirea lui, inclusiv un bloc de apartamente, o zonă rezidențială, un amplasament de servicii partajat, comercial sau industrial sau în același sistem de distribuție închis, cu condiția ca, în cazul consumatorilor autonomi necasnici de energie din surse regenerabile, aceste activități să nu constituie activitatea lor comercială sau profesională primară;»”.

2. La articolul I punctul 2, litera an) a articolului 2 se abrogă.

3. La articolul I punctul 2, litera ao) a articolului 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ao) *piață centralizată anonimă de certificate verzi* — cadrul organizat de tranzacționare a certificatelor verzi, deservit de un sistem de tranzacționare care permite fiecărui participant la piața de certificate verzi să introducă ofertele ferme proprii privind cantitatea și prețul propuse pentru vânzare sau cumpărare de certificate verzi fără ca identitatea să fie dezvăluită celorlalți participanți la sesiunea de tranzacționare și să cunoască cantitățile și prețurile propuse spre tranzacționare de ceilalți participanți la piață începând cu momentul introducerii ofertelor, pe baza regulilor aprobate de către ANRE; piețele centralizate anonime sunt organizate distinct pentru tranzacționarea spot a certificatelor verzi, cu alocarea acestora proporțional cu ofertele de vânzare/cumpărare certificate verzi, decontate între părți pe baza rezultatelor notificate de către Operatorul Pieței de Energie Electrică și Gaze Naturale «OPCOM» — S.A., denumit în continuare OPCOM, și pentru tranzacționarea la termen a certificatelor verzi, decontate între părți pe baza contractului standard aplicabil și a rezultatelor notificate de OPCOM;”.

4. La articolul I punctul 3, alineatul (3¹) al articolului 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3¹) În cazul centralelor electrice de producere a energiei electrice din surse regenerabile acreditate până la 31 decembrie 2016 care includ sisteme de stocare a energiei electrice, pentru acestea, ANRE poate emite, după caz, decizii de acreditare/modificarea acreditării pentru aplicarea sistemului de promovare prin certificate verzi, cu condiția ca sistemele de măsurare a energiei electrice din instalații să permită acordarea certificatelor verzi numai pentru energia electrică produsă din surse regenerabile, cu respectarea prevederilor alin. (3²).”

5. La articolul I, după punctul 3 se introduce un nou punct, punctul 3¹, cu următorul cuprins:

„3¹. **La articolul 3 alineatul (6), litera f) se abrogă.**”

6. La articolul I punctul 6, alineatele (6¹) și (6²) ale articolului 4 se abrogă.

7. La articolul I punctul 7, alineatul (7) al articolului 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) În luna decembrie, ANRE stabilește prin ordin cota anuală obligatorie de achiziție de certificate verzi estimată pentru anul următor, ținând cont de consumul final de energie electrică estimat pentru anul următor, astfel încât impactul mediu anual estimat în factura consumatorului final să fie de 12,5 euro/MWh în anul 2019, de 13 euro/MWh în anii 2020 și 2021 și de 14,5 euro/MWh începând cu anul 2022. Valoarea în lei a acestui impact se stabilește având în vedere un curs de schimb valutar calculat ca medie aritmetică între valorile lunare ale cursului mediu de schimb stabilit de Banca Națională a României pentru primele 11 luni ale anului în curs.”

8. La articolul I, punctul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„8. **La articolul 4, după alineatul (9) se introduc patru noi alineate, alineatele (9¹)—(9⁴), cu următorul cuprins:**

«(9¹) Începând cu anul de analiză 2018, ANRE stabilește prin ordin, până la data de 1 martie a fiecărui an, cota anuală obligatorie de achiziție de certificate verzi aferentă anului precedent, pe baza consumului final de energie electrică din anul precedent, astfel încât impactul mediu la consumatorul final să fie de maximum 11,7 euro/MWh în anul 2018, de 12,5 euro/MWh în anul 2019, de 13 euro/MWh în anii 2020 și 2021 și de 14,5 euro/MWh începând cu anul 2022. Valoarea în lei se calculează la valoarea cursului mediu de schimb stabilit de Banca Națională a României pentru anul precedent, iar prețul certificatelor verzi utilizate pentru anul precedent se calculează ca valoare medie ponderată a prețului certificatelor verzi din tranzacțiile pe piața centralizată anonimă spot de certificate verzi din anul precedent.»

(9²) În vederea corelării cererii și ofertei de certificate verzi din piața de certificate verzi, începând cu anul 2023 ANRE poate reduce impactul mediu anual estimat al certificatelor verzi în factura consumatorului final, pe baza unei metodologii proprii, publică pe site-ul propriu, și informează Guvernul până la data de 30 iunie asupra nivelului acestuia pentru anul următor.

(9³) Impactul mediu anual estimat al certificatelor verzi în factura consumatorului final, comunicat de ANRE conform alin. (9²), se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Energiei, în termen de 60 de zile de la data comunicării acestuia de către ANRE.

(9⁴) Aplicarea prevederilor alin. (7), (9¹), (9²) și (9³) garantează preluarea tuturor certificatelor verzi estimate a fi emise în perioada 1 aprilie 2017—31 decembrie 2031, inclusiv a certificatelor verzi amânate de la tranzacționare, în condițiile în care consumul final anual de energie electrică nu scade sub valoarea medie înregistrată în perioada 2017—2022.»

9. La articolul I punctul 11, alineatele (2⁵) și (2⁶) ale articolului 6 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2⁵) Începând cu 1 aprilie 2017 până la data de 31 decembrie 2020 se amână temporar tranzacționarea a două certificate verzi pentru centralele electrice solare din cele prevăzute la alin. (2) lit. f), pentru fiecare 1 MWh produs și livrat de producătorii de energie electrică din surse regenerabile, acreditați de ANRE până la data de 31 decembrie 2013.

(2⁶) Recuperarea certificatelor verzi amânate conform prevederilor alin. (2¹) lit. c) și alin. (2⁵) se va face începând cu 1 ianuarie 2021, în tranșe egale lunare până la data de 31 decembrie 2030.»

10. La articolul I punctul 12, litera b) a alineatului (7) al articolului 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) un număr de certificate verzi stabilit de ANRE prin reducerea numărului de certificate verzi prevăzut la alin. (2), (4) sau (5), după caz, diminuând valoarea de referință a investiției per MW cu valoarea ajutorului primit per MW și păstrând valoarea ratelor interne de rentabilitate stabilite prin Decizia Comisiei C (2016) 8.865 final din 16 decembrie 2016, dacă centralele electrice beneficiază suplimentar de ajutor de stat; reducerea numărului de certificate verzi prevăzută se aplică până la concurența valorii ajutorului investițional primit de producătorul de energie electrică.»

11. La articolul I, după punctul 12 se introduce un nou punct, punctul 12¹, cu următorul cuprins:

„12¹. **La articolul 8 alineatul (1), după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:**

«d) energia electrică produsă în România și vândută de către furnizori unor consumatori/furnizori din afara teritoriului României, prin tranzacții bilaterale de energie electrică, în statele cu care Guvernul României are semnate acorduri bilaterale în acest sens.»

12. La articolul I punctul 13, alineatul (6) al articolului 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Până cel târziu la data de 1 septembrie a fiecărui an, furnizorii de energie electrică și producătorii prevăzuți la alin. (1) vor regulariza valoarea certificatelor verzi aferente anului anterior, în funcție de cota anuală stabilită de către ANRE conform prevederilor art. 4 alin. (9), energia electrică furnizată și prețul mediu ponderat al certificatelor verzi utilizate de către furnizor pentru îndeplinirea cotei obligatorii de achiziție de certificate verzi pentru anul anterior, care nu poate fi mai mare decât prețul mediu ponderat al tranzacțiilor din piața centralizată anonimă spot a certificatelor verzi din anul anterior.»

13. La articolul I punctul 18, alineatul (5) al articolului 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Vânzarea certificatelor verzi este permisă exclusiv producătorilor de energie din surse regenerabile. Un certificat verde poate face obiectul unei singure tranzacții între producător în calitate de vânzător și furnizor în calitate de cumpărător. Prin excepție, producătorul de energie electrică din surse regenerabile care se află în situația de a nu realiza numărul de certificate verzi contractate, angajat într-un contract bilateral cu un furnizor de energie electrică, poate achiziționa diferența de pe piețele centralizate de certificate verzi, doar pentru a acoperi această diferență.»

14. La articolul I, după punctul 18 se introduce un nou punct, punctul 18¹, cu următorul cuprins:

„18¹. **La articolul 10, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:**

«(6) Operatorii economici prevăzuți la art. 8 alin. (1) vor achiziționa din piața centralizată anonimă spot de certificate verzi definită la art. 2 lit. ao), atât anual, cât și trimestrial, un procent de minimum 50% din numărul de certificate verzi aferent îndeplinirii cotei anuale obligatorii de achiziție de certificate verzi, cu excepția contractelor bilaterale încheiate anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie și pentru modificarea unor acte normative și/sau a numărului de certificate verzi transferate din contul de producător în cel de furnizor pentru situația când operatorul economic are obligația de achiziție de certificate verzi și are calitatea atât de producător, cât și de furnizor.»

15. La articolul I punctul 23, alineatul (4) al articolului 14 se abrogă.

16. La articolul I punctul 23, alineatul (6) al articolului 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Prosumatorii care dețin unități de producere a energiei electrice din surse regenerabile cu puterea instalată de cel mult 27 kW pe loc de consum pot vinde energia electrică produsă și livrată în rețeaua electrică furnizorilor de energie electrică cu care aceștia au încheiate contracte de furnizare a energiei electrice, conform reglementărilor ANRE.»

17. La articolul I, punctul 25 se modifică și va avea următorul cuprins:

„25. **La articolul 14, după alineatul (6) se introduc șapte noi alineate, alineatele (6¹)—(6⁷), cu următorul cuprins:**

«(6¹) Autoritățile publice care dețin capacități de producere a energiei electrice din surse regenerabile realizate, parțial sau total, din fonduri structurale beneficiază din partea furnizorilor cu care au contract de furnizare a energiei electrice, la cerere, de serviciul de regularizare financiară între energia livrată și energia consumată din rețea.

(6²) Furnizorii de energie electrică sunt obligați, la solicitarea prosumatorilor cu care aceștia au încheiate contracte de furnizare a energiei electrice conform alin. (6), să achiziționeze energia electrică produsă conform alin. (6), la un preț egal cu prețul mediu ponderat înregistrat în Piața pentru Ziua Următoare în anul anterior.

(6³) Prosumatorii, persoane fizice, prevăzuți la alin. (6), altele decât cele organizate conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 182/2016, pot desfășura activitatea de

comercializare a energiei electrice produse în unitățile de producere a energiei electrice pe care le dețin, fără înregistrarea și autorizarea funcționării acestora.

(6⁴) În factura de energie electrică, prosumatorii prevăzuți la alin. (6) beneficiază din partea furnizorilor de energie electrică cu care aceștia au încheiate contracte de furnizare a energiei electrice de serviciul de regularizare între valoarea energiei electrice livrate și valoarea energiei electrice consumate din rețea.

(6⁵) Operatorii de distribuție de energie electrică sunt obligați să realizeze racordarea prosumatorilor prevăzuți la alin. (6) și a autorităților publice prevăzute la alin. (6¹) în conformitate cu reglementările specifice emise de ANRE în acest scop.

(6⁶) Prosumatorii, persoane fizice, prevăzuți la alin. (6) sunt exceptați de la obligația de achiziție anuală și trimestrială de certificate verzi prevăzută la art. 8 alin. (2) și (2¹), pentru energia electrică produsă și utilizată pentru consumul final propriu, altul decât consumul propriu tehnologic al centralei electrice.

(6⁷) Prin derogare de la Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și de la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, prosumatorii, persoane fizice, prevăzuți la alin. (6) și (6³) sunt exceptați/scutiți de la plata tuturor obligațiilor fiscale aferente cantității de energie electrică produsă pentru autoconsum, precum și excedentul vândut furnizorilor, conform alin. (6²).»

18. La articolul I, după punctul 25 se introduce un nou punct, punctul 25¹, cu următorul cuprins:

„25¹. **La articolul 20, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

«Art. 20. — (1) ANRE monitorizează dezvoltarea și funcționarea pieței de certificate verzi, întocmește și face public anual pe site-ul propriu, până la data de 30 iunie, un raport privind modul de funcționare a sistemului de promovare a energiei electrice din surse regenerabile.

(2) ANRE publică anual pe site-ul propriu, în cadrul raportului prevăzut la alin. (1), ponderea energiei electrice produse din surse regenerabile în consumul final brut de energie electrică, pentru anul precedent.»

19. La articolul I, după punctul 26 se introduce un nou punct, punctul 26¹, cu următorul cuprins:

„26¹. **La articolul 30 alineatul (1), litera b) se abrogă.**»

20. La articolul I punctul 29, alineatul (2) al articolului 30 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. c)—f) se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 10.000 lei, în cazul persoanelor fizice, și cu amendă de la 10.000 lei la 100.000 lei, în cazul persoanelor juridice.»

21. La articolul I punctul 30, litera c) a alineatului (2³) al articolului 30 se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) prin derogare de la prevederile art. 8 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu amenda cuprinsă între 1%—5% din cifra de afaceri din anul precedent și cu suspendarea prin decizie ANRE a emiterii de certificate verzi operatorilor economici și persoanelor fizice acreditate, până la concurența cu numărul de certificate verzi neachiziționate, începând cu cea de-a treia abatere înregistrată în ultimii 5 ani calendaristici consecutivi de la prima abatere.»

22. Articolul III se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. III. — Alineatele (1) și (2) ale articolului II din Legea nr. 23/2014 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2013 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 14 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:

«Art. II. — (1) Prin derogare de la art. 23 din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, și de la art. X din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie și pentru modificarea unor acte normative, producătorii de energie electrică și autoritățile publice care dețin centrale electrice din surse regenerabile de energie care beneficiază de sistemul de promovare prin certificate verzi sau care au beneficiat de sistemul de promovare și dețin certificate verzi, cu puteri instalate de cel mult 3 MW pe producător, pot încheia contracte negociate direct numai cu furnizorii consumatorilor finali pentru vânzarea energiei electrice și/sau a certificatelor verzi.

(2) Autoritățile publice care dețin capacități de producere a energiei electrice din surse regenerabile realizate, parțial sau total, din fonduri structurale, cu puteri instalate de cel mult 3 MW pe producător, în proiecte care nu sunt „generatoare de venit” în sensul prevederilor art. 55 din Regulamentul (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de Coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.260/1990, pot încheia contracte bilaterale de vânzare-cumpărare a energiei electrice negociate direct, prin derogare de la art. 23 din Legea nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare.»

23. Articolul IV se abrogă.

24. Articolul XIV se abrogă.

Art. II. — (1) Până la data de 1 a lunii următoare intrării în vigoare a prezentei legi, Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei, denumită în continuare ANRE, va stabili prin ordin cota anuală obligatorie de achiziție de certificate verzi estimată aplicabilă de la data intrării în vigoare a acestuia, ținând cont de consumul final estimat de energie electrică pentru perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a ordinului și până la 31 decembrie 2018.

(2) La stabilirea impactului mediu estimat al certificatelor verzi pentru perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a ordinului prevăzut la alin. (1) și 31 decembrie 2018, ANRE are în vedere impactul mediu anual al certificatelor verzi pentru 2018 de maximum 11,7 euro/MWh. Valoarea în lei a impactului mediu estimat se calculează având în vedere un curs de schimb valutar calculat ca medie aritmetică între valorile lunare ale cursului mediu de schimb stabilit de Banca Națională a României pentru primele 5 luni ale anului în curs.

Art. III. — În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, ANRE actualizează cadrul de reglementare, ca urmare a modificărilor și completărilor prevăzute la art. I.

Art. IV. — Prin derogare de la prevederile art. 23 alin. (1) și ale art. 28 lit. b) și c) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, 2 sau mai mulți producători de energie din surse regenerabile, indiferent de tehnologia folosită, în vederea îmbunătățirii

performanțelor financiare și de producție, pot participa pe piețele concurențiale de energie împreună ca o singură entitate agregată, cu respectarea prevederilor Legii concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform reglementărilor ANRE realizate în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

Art. V. — (1) Ca alternativă la sistemul de promovare prin certificate verzi instituit prin Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Ministerul Energiei, împreună cu ANRE, poate elabora și supune spre aprobare Guvernului schema de ajutor de stat pentru sprijinirea producerii energiei electrice din surse regenerabile sub forma unei prime fixe pe tip de tehnologie, care se adaugă la prețul mediu al energiei electrice rezultat din tranzacțiile pe piața centralizată de energie electrică.

(2) Schema de ajutor de stat prevăzută la alin. (1) se elaborează de Ministerul Energiei, împreună cu ANRE, se notifică Comisiei Europene în termen de 60 de zile de la data elaborării și se aprobă prin ordonanță a Guvernului în termen de 60 de zile de la data deciziei de autorizare a schemei emise de Comisia Europeană.

(3) Producătorii de energie electrică din surse regenerabile care beneficiază de sistemul de promovare prin certificate verzi pot să opteze fie pentru schema de ajutor de stat prevăzută la alin. (1), fie pentru sistemul de promovare prin certificate verzi.

(4) Bugetul schemei de ajutor de stat prevăzută la alin. (1) se stabilește astfel încât ajutorul acordat prin sistemul de promovare prin certificate verzi și sub formă de primă să nu depășească bugetul aprobat în Decizia Comisiei Europene C (2015) 2886 pentru autorizarea modificărilor schemei de sprijin prin certificate verzi.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 18 iulie 2018.
Nr. 184.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2017
privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008
pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii
energiei din surse regenerabile de energie
și pentru modificarea unor acte normative**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie și pentru modificarea unor acte normative și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 17 iulie 2018.
Nr. 551.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 152**

din 27 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Petre Lăzăroiu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Sorin Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 118/2010, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014”, excepție ridicată de Ovidiu Aurelian Dănciulescu în Dosarul nr. 190/30/2016 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.744D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.838D/2016 și nr. 3.577D/2016, având ca obiect aceleași excepții de neconstituționalitate, ridicate de Sindicatul Polițiștilor și Personalului din Baza de Reparații Nave Brăila, în numele și pentru membrii săi de sindicat, în Dosarul nr. 2.489/113/2015 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și de Florin Bochiș în Dosarul nr. 191/30/2016 al Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.838D/2016 și nr. 3.577D/2016 la Dosarul nr. 2.744D/2016, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă, în esență, deciziile Curții Constituționale nr. 708 din 29 noiembrie 2016 și nr. 327 din 9 mai 2017.

7. Prin Încheierea din 25 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 190/30/2016, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 118/2010, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014”**. Prin Decizia nr. 1.191 din 17 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.489/113/2015, **Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014**. Prin Încheierea din 21 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 191/30/2016, **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014”**. Excepția a fost ridicată de reclamantul Ovidiu Aurelian Dănciulescu, de Sindicatul Polițiștilor și Personalului din Baza de Reparații Nave Brăila, în numele și pentru membrii săi de sindicat, precum și de Florin Bochiș, în cadrul soluționării unor cauze având ca obiect soluționarea cererilor formulate de reclamant, autori ai excepției de neconstituționalitate, prin care solicită obligarea angajatorilor la calcularea, alocarea și plata diferenței de 4 lei/zi, reprezentând actualizarea normei de hrană, începând cu anul 2013.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate în dosarele nr. 2.744D/2016 și nr. 3.577D/2016 se susține că dispozițiile de lege care au limitat/suspendat acordarea drepturilor de natură salarială, constând în alocația valorică pentru drepturile de hrană, la nivelul/cuantumul din anul 2012, încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), art. 44 alin. (1)—(4) și art. 53, raportat la art. 11 și art. 20, coroborate cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și art. 1 din Primul Protocol adițional la această convenție.**

9. **În motivarea excepției în Dosarul nr. 2.838D/2016 se susține, în esență, că dreptul la alocația pentru hrană a fost**

restrâns în perioada 2013—2015 — perioadă pentru care se pretinde acest drept de natură salarială — prin plafonarea cuantumului valoric al alocației pentru hrană la nivelul în vigoare în luna iunie 2010. În acest sens se arată că, potrivit statutului polițistului, atunci când dreptul la hrană nu se acordă gratuit sub formă de alimente sau hrană preparată, va fi acordată, în schimb, valoarea financiară neimpozabilă a normei de hrană. Prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, dreptul la hrană a fost redus temporar cu 25%, revenindu-se apoi, prin acte normative succesive, la nivelul în vigoare în luna iunie 2010, dar fără ca suma să fie actualizată, astfel că rezultă o diminuare a normei de hrană, fiind astfel afectat caracterul temporar al restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți, prevăzut de art. 53 din Constituție. Or, referitor la măsurile de reducere a salariilor și a altor drepturi de natură salarială, în jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010) s-a statuat că asemenea măsuri nu pot avea decât un caracter temporar.

10. Se arată că prin neacordarea normei de hrană la valoarea actualizată cu indicii prețurilor de consum se ajunge la o discriminare între personalul instituțiilor publice, care primește hrană în natură, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, și care beneficiază în acest fel de respectarea plafonului caloric zilnic, pe de o parte, și personalul care beneficiază pentru hrănire de o alocație financiară neimpozabilă, pe de altă parte.

11. Se mai susține că, prin neacordarea unui drept prevăzut de lege la un nivel actualizat cu indicii prețurilor de consum se ajunge la situația în care un drept patrimonial recunoscut de lege este lipsit de o parte din substanța sa. Nealocarea normei întregi de hrană echivalează și cu o ingerință în exercițiul dreptului de proprietate, precum și cu neîndeplinirea obligațiilor pozitive ale statului, ce îi incumbă pentru salvagardarea dreptului de proprietate.

12. De asemenea, autorii excepției susțin că una dintre măsurile de protecție socială privind sănătatea salariaților care lucrează în condiții deosebite și în condiții speciale este asigurarea hranei la nivelul caloric stabilit de specialiști, astfel că plafonarea sumei la nivelul anului 2010 contravine și dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție.

13. **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

14. **Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal** și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate se impune a fi respinsă.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Guvernul, în dosarele nr. 2.744D/2016 și nr. 3.577D/2016**, consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorii excepției nu au prezentat argumentele pentru care consideră că dispozițiile de lege criticate contravin textelor invocate din Constituție și din actele internaționale. **În Dosarul nr. 2.838D/2016** consideră, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece aspectele invocate de autorii excepției nu constituie critici de neconstituționalitate, ci aspecte privind aplicarea legii în cazuri concrete, individuale, ceea ce intră în competența instanțelor judecătorești, iar nu a Curții Constituționale.

17. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere, astfel cum a fost reținut în Decizia Curții

Constituționale nr. 708 din 29 noiembrie 2016, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în actele de sesizare, îl constituie prevederile „art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 118/2010, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014”. Analizând susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate, reiese că aceștia critică, în realitate, prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, precum și cele ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014. Aceste texte au următorul cuprins:

— Art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012: *„Cuantumul drepturilor prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 118/2010, cu modificările și completările ulterioare, se majorează potrivit art. 1 alin. (1), fără a depăși nivelul în vigoare în luna iunie 2010.”;*

— Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012: *„În anul 2013 se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2012 drepturile prevăzute la art. 1 și art. 3—5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012.”;*

— Art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013: *„În anul 2014, cuantumul compensației bănești, respectiv al alocației valorice pentru drepturile de hrană și, respectiv, valoarea financiară anuală a normelor de echipare, precum și valoarea financiară a drepturilor de echipament se mențin în plată la nivelul stabilit pentru anul 2013.”;*

— Art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014: *„(1) În anul 2015, cuantumul compensației bănești, respectiv al alocației valorice pentru drepturile de hrană și, respectiv, valoarea financiară anuală a normelor de echipare, precum și valoarea financiară a drepturilor de echipament se mențin în plată la nivelul stabilit pentru anul 2014.”*

Art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 face referire la art. 1 alin. (1) din același act normativ, cu următorul

cuprins: „*Cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează în două etape, astfel:*

a) *cu 8%, începând cu data de 1 iunie 2012, față de nivelul acordat pentru luna mai 2012;*

b) *cu 7,4%, începând cu data de 1 decembrie 2012, față de nivelul acordat pentru luna noiembrie 2012.*”

De asemenea, art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 face referire la prevederile art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, potrivit căroră: „(1) *Se reduc cu 25% următoarele drepturi de natură salarială de care beneficiază personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare al acestora: (...) d) cuantumul compensației bănești, respectiv al alocației valorice pentru drepturile de hrană și, respectiv, valoarea financiară anuală a normelor de echipare, precum și valoarea financiară a drepturilor de echipament;*”.

21. Curtea reține că, ulterior sesizării sale, dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 au fost abrogate prin art. 44 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate își produc în continuare efectele juridice, deoarece obiectul principal al cauzelor în cadrul cărora a fost invocată excepția de neconstituționalitate îl reprezintă solicitarea de calculare și plată a diferenței de 4 lei/zi, reprezentând actualizarea normei de hrană, începând cu anul 2013.

22. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), referitor la obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 alin. (2) privind protecția socială a salariaților, art. 44 alin. (1)—(4) privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, se susține că sunt încălcate dispozițiile art. 1, art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții privind recunoașterea drepturilor și libertăților din Convenție, dreptul la un proces echitabil și interzicerea discriminării, precum și dispozițiile art. 1 din Primul Protocol la convenția amintită, referitor la dreptul de proprietate.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 708 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 20 martie 2017, prin Decizia nr. 266 din 27 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 27 iulie 2017, sau prin Decizia nr. 327 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 7 august 2017, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a

acestora. Prin Decizia nr. 708 din 29 noiembrie 2016, Curtea a reținut că principala critică de neconstituționalitate este faptul că revenirea la cuantumul alocației pentru hrană avut anterior reducerii cu 25% a acestui drept, prin dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 118/2010, s-a realizat fără actualizarea acestei sume, prevăzute de dispozițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1994.

24. Față de critica raportată la art. 41 alin. (2) și art. 53 din Constituție, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 708 din 29 noiembrie 2016, că alocația pentru hrană reprezintă unul dintre drepturile acordate polițiștilor, în virtutea specificului activității pe care o desfășoară, activitate care este de natură să supună organismul și psihicul unor solicitări și riscuri sporite. La paragrafele 25—29 ale acestei decizii, referitor la conținutul dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție, Curtea a stabilit că, raportat la specificul activității desfășurate de polițiști, dreptul la alocația de hrană poate fi privit ca o măsură de protecție socială a acestei categorii profesionale. De altfel, consacrarea acestui drept alături de dreptul la uniformă, echipament specific, asistență medicală și psihologică, proteze, precum și medicamente gratuite întărește ideea că acordarea acestui drept nu poate fi privită ca un simplu beneficiu ori privilegiu, ci face parte dintre acele măsuri cu caracter preventiv ori de remediu prin care se urmărește păstrarea integrității fizice și psihice a polițiștilor. Prin Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015, paragraful 20, Curtea a reținut, în esență, că textul constituțional enumeră elementele componente ale dreptului la protecție socială a salariaților, respectiv securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și „alte situații specifice, stabilite prin lege”. Curtea a considerat că **dreptul la alocația de hrană nu reprezintă un element esențial pentru existența raportului de serviciu al polițiștilor și exercitarea drepturilor și îndatoririlor ce decurg din acesta**, ci doar o modalitate prin care legiuitorul, în funcție de resursele financiare disponibile, a înțeles să creeze condiții adecvate desfășurării acestei profesii. Legiuitorul are libertatea de a opta cu privire la modalitățile concrete prin care asigură diverselor categorii profesionale condițiile adecvate desfășurării muncii, fără a se putea considera că toate aceste măsuri reprezintă drepturi fundamentale, în măsura în care nu sunt determinante pentru existența și desfășurarea raporturilor de muncă. De asemenea, legiuitorul va putea dispune modificarea sau chiar încetarea acordării acestor măsuri de protecție socială, fără a fi necesar să se supună condițiilor art. 53 din Constituție, întrucât acest text constituțional privește numai drepturile consacrate de Legea fundamentală, iar nu și pe cele stabilite prin legi.

25. Analizând pretinsa încălcare a prevederilor art. 11 și art. 20 din Constituție, coroborate cu art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a constatat, la paragraful 30 al Deciziei nr. 708 din 29 noiembrie 2016, că alocația pentru hrană acordată polițiștilor constituie un „*bun*”, întrucât are o valoare patrimonială, astfel că intră sub protecția prevederilor convenționale amintite. Cu toate acestea, având în vedere cele mai sus reținute, referitor la dreptul legiuitorului de a stabili care sunt măsurile concrete de protecție socială a salariaților, care nu au un caracter fundamental, precum și de a modifica ori dispune încetarea acordării acestor drepturi, Curtea apreciază că dispozițiile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt incidente decât cu privire la sumele deja încasate cu acest titlu, sume devenite certe, lichide și exigibile, iar nu și cu privire la sumele viitoare, asupra cărora legiuitorul este liber să dispună

în privința cuantumului și a condițiilor de acordare. De altfel, prin Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „statul este cel care este în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii prin modificări legislative corespunzătoare. Totuși, atunci când o dispoziție legală este în vigoare și prevede plata anumitor beneficii, iar condițiile stipulate sunt respectate, autoritățile nu pot refuza în mod deliberat plata acestora atât timp cât dispozițiile legale rămân în vigoare”.

26. Referitor la critica privind încălcarea art. 16 din Constituție, Curtea a constatat, la paragraful 31 al Deciziei nr. 708 din 29 noiembrie 2016, că autorul excepției are în vedere diferențele care apar între beneficiarii dreptului la alocație de hrană, ca urmare a modalității diferite de acordare a acestui drept. Diferențierile între normele de hrană stabilite și modalitățile de acordare a acestora se fac în funcție de specificul activității și de gradul de solicitare apreciat ca fiind aferent activității desfășurate. Prin urmare, fiecare dintre persoanele aflate în cadrul uneia dintre categoriile reglementate de anexa la Hotărârea Guvernului nr. 65/2003 se supune aceluiași tratament juridic ca toate celelalte persoane aflate în aceeași situație cu a sa. În același timp, fiecare categorie de persoane se află într-o situație distinctă sub aspectul condițiilor care justifică acordarea normei de hrană, în raport cu celelalte categorii de persoane menționate în același act normativ. Or, având în vedere jurisprudența sa, în care s-a reținut că principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, violarea principiului egalității și nediscriminării existând doar atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite, Curtea a stabilit că dispozițiile de lege criticate nu au efecte de natură a contraveni prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu Aurelian Dănciulescu în Dosarul nr. 190/30/2016 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, de Sindicatul Polițiștilor și Personalului din Baza de Reparații Nave Brăila, în numele și pentru membrii săi de sindicat, în Dosarul nr. 2.489/113/2015 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și de Florin Bochiș în Dosarul nr. 191/30/2016 al Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2018.

PREȘEDINTE
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 30

din 14 mai 2018

Dosar nr. 336/1/2018

Iulia Cristina Tarcea — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Lavinia Curelea — președintele delegat al Secției I civile

Eugenia Voicheci — președintele Secției a II-a civile

Ionel Barbă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Eugenia Pușcașiu — judecător la Secția I civilă

Carmen Elena Popoiag — judecător la Secția I civilă

Simona Lala Cristescu — judecător la Secția I civilă

Viorica Cosma — judecător la Secția I civilă

Simona Gina Pietreanu — judecător la Secția I civilă

Ruxandra Monica Duță — judecător la Secția a II-a civilă

Iulia Manuela Cîrnu — judecător la Secția a II-a civilă

Rodica Dorin — judecător la Secția a II-a civilă

Rodica Zaharia — judecător la Secția a II-a civilă

Cosmin Horia Mihăianu — judecător la Secția a II-a civilă

Andreea Marchidan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Iuliana Măiereanu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Marius Ionel Ionescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Carmen Maria Ilie — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Eugenia Ion — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 336/1/2018 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția civilă cu privire la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 face parte din categoria reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice, care vin în completarea art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006”.

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prelabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de

Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prelabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a dispus, prin Încheierea de la 29 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 5.100/62/2016, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

2. Cererea de pronunțare a hotărârii prelabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 336/1/2018.

II. Temeiul juridic al sesizării

3. Articolul 519 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și, asupra acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prelabile

4. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare (în continuare, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006*)

Art. 13. — „(1) Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu, beneficiază, pe toată durata delegării sau detașării, de următoarele drepturi:

a) diurnă în quantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, dar nu mai puțin decât quantumul prevăzut pentru personalul din unitățile bugetare;

b) decontarea cheltuielilor de cazare la structuri turistice de categoria până la 3 stele inclusiv. În situația în care nu beneficiază de cazare în aceste condiții, au dreptul la o sumă egală cu 0,5% din indemnizația de încadrare brută lunară pentru fiecare noapte, pe toată durata delegării sau detașării în altă localitate;

c) decontarea, în limita a 4 călătorii dus-întors, pe lună, a transportului aerian, naval, auto sau pe calea ferată clasa I, inclusiv vagon de dormit clasa I, ori, după caz, a 7,5 litri carburant la suta de kilometri, în situația în care deplasarea se face cu autoturismul. Decontarea transportului nu se acordă în

cazul în care deplasarea se face cu autoturismul ce aparține instituției. (...)

(3) Prevederile alin. (1) se completează, după caz, cu reglementările aplicabile personalului din instituțiile publice.”

5. Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului, cu modificările și completările ulterioare (în continuare, *Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006*)

Anexa „Art. 18. — În cazul în care condițiile de transport permit ca persoana aflată în delegare sau detașare să se înapoieze zilnic în localitatea de domiciliu, după terminarea programului de lucru, din localitatea unde este trimisă în delegare sau detașare, ordonatorul de credite poate aproba decontarea cheltuielilor zilnice de transport sau costul unui abonament de transport, dacă cheltuielile astfel efectuate sunt mai mici decât cele pentru plata indemnizației zilnice de delegare sau de detașare și a cazării și dacă prin aceasta nu se afectează bunul mers al activității la locul delegării sau detașării. În această situație nu se acordă indemnizația zilnică de delegare sau de detașare.”

IV. Expunerea succintă a procesului

6. Prin acțiunea introductivă, reclamantul A a solicitat în contradictoriu cu pârâții B, C, D și E obligarea pârâților B, C și D la calcularea și plata diurnei prevăzute de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară pentru perioada în care a fost delegat în altă localitate decât cea de domiciliu, respectiv 15 iulie 2015—31 decembrie 2015, obligarea pârâtului E la alocarea fondurilor necesare plății drepturilor solicitate și actualizarea sumelor conform indicelui de inflație, începând cu data nașterii dreptului și până la data plății efective.

7. În motivarea acestei cereri, reclamantul a arătat că în perioada 15 iulie—21 decembrie 2015 a fost delegat în funcția de prim-procuror la F, efectuând zilnic naveta de la domiciliu (comuna S, județul B), la locul de muncă din municipiul F, fără a beneficia de diurna prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

8. Prin Sentința civilă nr. 382/MAS din 13 martie 2017, Tribunalul Brașov — Secția I civilă a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului E, a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului C, a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului B și a admis cererea de chemare în judecată formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâții B și D, pe care i-a obligat la calcularea și plata către reclamant a diurnei în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, pentru perioada în care reclamantul a fost delegat în altă localitate decât cea de domiciliu, respectiv 15 iulie 2015—31 decembrie 2015.

9. În motivare, s-a reținut că diurna reprezintă un drept material stabilit în procente din indemnizația de încadrare brută lunară convenită magistratului și are rolul de indemnizație suplimentară convenită acestuia, ca urmare a faptului că își desfășoară activitatea profesională într-o altă localitate decât cea de domiciliu, ceea ce implică în mod evident un efort suplimentar, sub toate aspectele, din partea respectivului magistrat.

10. Dreptul prevăzut de art. 23 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, constând în decontarea cheltuielilor de transport între localitatea în care persoanele menționate în ipoteza normei își au domiciliul sau reședința și localitatea unde se află sediul unității, îndeplinește un alt rol, respectiv acela de a acoperi o cheltuială, pe care magistratul care își desfășoară activitatea într-o altă localitate, diferită de cea în care locuiește efectiv, o face în avans în folosul statului.

11. Prin urmare, îndeplinind funcții diferite, dreptul stabilit de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și dreptul prevăzut de art. 23 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 nu se exclud reciproc, acestea putând coexista, astfel încât decontarea cheltuielilor de transport avansate de reclamant nu constituie un impediment pentru ca acesta să beneficieze și de diurnă, ordonatorii de credite pârâți interpretând greșit dispozițiile relative la drepturile convenite magistraților în situația delegării.

12. Dispozițiile art. 11 ori cele ale art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006, care restrâng condițiile de acordare a indemnizației de delegare, nu sunt aplicabile în cauză, deoarece art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 stabilește că prevederile alin. (1) din actul normativ anterior menționat se completează, după caz, cu reglementările aplicabile personalului din instituțiile publice, astfel încât dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.860/2006, normă cu rang inferior, nu pot restrânge condițiile de acordare a drepturilor recunoscute prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006, reglementare cu rang superior.

13. Împotriva acestei hotărâri au declarat apel pârâții B și D, iar, în cadrul soluționării apelului, Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a dispus suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii pentru dezlegarea chestiunii de drept.

V. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea procedurii

14. Instanța de sesizare a constatat admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că:

- de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 depinde soluționarea pe fond a cauzei întrucât, prin considerentele Sentinței civile nr. 382/MAS din 13 martie 2017, pronunțată de Tribunalul Brașov, hotărâre ce face obiectul analizei în calea de atac a apelului în care s-a procedat la prezenta sesizare a instanței supreme, se reține că dispozițiile art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006, care restrâng condițiile de acordare a indemnizației de delegare, nu sunt aplicabile în cauză, deoarece art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 stabilește că prevederile alin. (1) se completează, după caz, cu reglementările aplicabile personalului din instituțiile publice, astfel încât dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.860/2006, normă cu rang inferior, nu pot restrânge condițiile de acordare a drepturilor recunoscute prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006, reglementare cu rang superior.

Ca urmare, Tribunalul Brașov a supus analizei raportul dintre norma superioară și cea inferioară, iar nu raportul dintre norma generală și cea specială.

Prin apelul pârâtului D s-a invocat neaplicarea față de intimatul-reclamant a dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, iar prin apelul pârâtului B s-a invocat incidența în situația concretă a intimatului-reclamant, căruia i-au fost decontate cheltuielile zilnice cu transportul între localitatea de domiciliu și cea în care se află locul de muncă unde a fost delegat, a dispozițiilor art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006.

Motivele de apel invocate în cauză vizează interpretarea dispozițiilor legale indicate în întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Problema de drept este nouă și nu a mai fost analizată până la acest moment, iar interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, în sensul că art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 face parte din categoria reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice care vin în completarea art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, comportă

interpretări diferite, fiind necesară intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Totodată, maniera în care instanțele au supus analizei incidența dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 nu a fost circumscrisă ipotezei care face obiectul chestiunii de drept invocate prin prezenta sesizare, iar din practica judiciară identificată nu rezultă, cu evidență, interpretarea corectă care trebuie dată dispozițiilor art. 13 alin. (1) din actul normativ anterior menționat, astfel încât este necesară intervenția instanței supreme prin mecanismul prevăzut de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, pentru a statua dacă art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 face parte din categoria reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice care vin în completarea art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

În această situație, pentru dezlegarea apelurilor este necesară pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept invocate.

- problema de drept enunțată este nouă, deoarece asupra acesteia probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre, astfel cum rezultă din consultarea jurisprudenței aflate pe site-ul instanței supreme la data pronunțării;

- problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data pronunțării.

VI. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

15. Apelantul B a apreciat inadmisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, nefiind îndeplinită condiția de noutate a chestiunii de drept care face obiectul sesizării, așa cum impune art. 519 din Codul de procedură civilă. În acest sens, a arătat că, în soluționarea acestor litigii, instanțele de judecată s-au pronunțat deja asupra chestiunii ridicate, practica fiind neunitară.

16. Apelantul D a exprimat, prin notele de ședință depuse la dosar, un punct de vedere în sensul oportunității și admisibilității sesizării instanței supreme, fiind vorba, în opinia acestei părți, despre lămurirea unei probleme de drept a cărei rezolvare este hotărâtoare pentru soluționarea prezentei cauze, chestiune care este nouă și asupra căreia instanța supremă nu a statuat; în plus, aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

17. Intimatul A a depus la dosar un punct de vedere prin care a apreciat a fi utilă, în soluționarea cauzei, o întrebare adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție care ar trebui formulată expres în sensul dacă prevederile art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 sunt aplicabile personalului din justiție (judecători, procurori, personal asimilat și magistrați-asistenți) întrucât diurna prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 reprezintă un drept material stabilit în procente din indemnizația suplimentară cuvenită magistratului și are rolul de indemnizație suplimentară cuvenită acestuia, ca urmare a faptului că își desfășoară activitatea profesională într-o altă localitate decât cea de domiciliu, ceea ce implică, în mod evident, un efort suplimentar, sub toate aspectele, din partea respectivului magistrat.

Dreptul prevăzut de art. 23 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, constând în decontarea cheltuielilor de transport între localitatea în care persoanele menționate în ipoteza normei își au domiciliul sau reședința și localitatea unde se află sediul unității îndeplinește un rol, respectiv acela de a acoperi o cheltuială pe care magistratul care își desfășoară activitatea într-o altă localitate, diferită de cea în care locuiește efectiv, o face în avans, în folosul statului.

Prin urmare, îndeplinind funcții diferite, dreptul stabilit de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 27/2006 și dreptul prevăzut de art. 23 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 nu se exclud reciproc, acestea putând coexista, astfel încât decontarea cheltuielilor de transport avansate de apelant nu constituie un impediment pentru a putea beneficia și de diurnă, ordonatorii de credite interpretând în mod eronat dispozițiile relative la drepturile cuvenite magistraților în situația delegării.

Intimatul a conchis în sensul că dispozițiile art. 11 ori cele ale art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006, care restrâng condițiile de acordare a indemnizației de delegare, nu sunt aplicabile în cauză, întrucât art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 stabilește că prevederile acestui act normativ se completează, după caz, cu reglementările aplicabile personalului din instituțiile publice (respectiv Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006), însă dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.860/2006 — normă cu rang inferior, nu pot restrânge condițiile de acordare a drepturilor recunoscute prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 — reglementare cu rang superior.

VII. Punctul de vedere al completului de judecată

18. Instanța de sesizare a arătat că nu este vorba despre un caracter neunitar, ci despre aspecte diferite supuse analizei instanțelor de judecată, care au primit rezolvări bazate pe interpretări ale normelor de drept care au tangență cu problema de drept supusă dezlegării prin prezenta sesizare.

19. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate este în sensul că între cele două norme de drept cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și, respectiv, în Hotărârea Guvernului nr. 1.806/2006 nu este necesară o analiză a rangului acestora una în raport cu cealaltă, întrucât în preambulul Hotărârii Guvernului nr. 1.860/2006 se arată că acest act normativ a fost adoptat în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare.

20. Ca urmare, din această perspectivă, fiind o normă de organizare a executării unei Ordonanțe a Guvernului aprobată prin lege, Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 este susceptibilă de a intra în categoria „reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice”.

21. Ceea ce face obiectul necesității dezlegării chestiunii de drept este sfera de întindere a acestor reglementări sub aspectul cuprinderii și a celor prevăzute de art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006.

VIII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

22. Curțile de apel Alba Iulia, Constanța, Galați, Oradea, Târgu Mureș și Timișoara au comunicat că nu a fost identificată practică judiciară și nu au exprimat un punct de vedere cu privire la chestiunea de drept în discuție.

23. Curtea de Apel Bacău nu a identificat practică judiciară, însă a exprimat opinia în sensul că, atât timp cât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 nu face trimitere la aplicarea art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006, ci doar enumeră drepturile cuvenite judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din cadrul sistemului justiției, aceste drepturi se cuvin astfel cum sunt prevăzute.

Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 este un act cu valoare juridică inferioară ordonanței de urgență și, ca atare, nu poate să determine interpretarea ordonanței de urgență. În această modalitate, ordonanța de urgență s-ar interpreta prin adăugare în baza unei norme juridice cu o valoare inferioară, iar, ca principiu, normele restrictive trebuie să fie edictate în acte normative de o valoare egală sau superioară celor care prevăd drepturile generice.

24. Prin punctul de vedere exprimat cu unanimitate de membrii Secției civile a Curții de Apel Brașov, înaintându-se și jurisprudență, s-a achiesat la concluziile completului care a sesizat instanța supremă, raportat la starea de drept existentă în cauză, în sprijinul acestei opinii învederându-se și prevederile art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, care conțin o normă de trimitere la reglementările aplicabile personalului din instituțiile publice.

25. Curtea de Apel București, anexând practică judiciară, a arătat că, la nivelul Secției a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, s-a apreciat, în majoritate, că, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, raportat la art. 13 alin. (1) lit. a) din același act normativ, diurna în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară este convenită persoanei îndreptățite.

Acordarea diurnei este condiționată doar de îndeplinirea cumulativă a două condiții, iar trimiterea pe care o face art. 10 alin. (8) la art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 se referă doar la drepturile prevăzute de acest text legal, nu și la condiția de a fi fost detașat sau delegat.

Diurna este definită ca indemnizație plătită unui angajat pentru acoperirea cheltuielilor de deplasare în altă localitate, în interes de serviciu, și se acordă pentru zilele efectiv lucrate.

Cât privește perioada delegațiilor externe, sunt decontate și cheltuielile de cazare și transport, nefiind justificată cumularea diurnei de 2% cu diurna de deplasare.

În ceea ce privește punctele de vedere comunicate de către instanțele arondate Curții de Apel București, respectiv Tribunalul București, Tribunalul Giurgiu și Tribunalul Ilfov, în mod unanim s-a apreciat că între cele două norme de drept cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și, respectiv, în Hotărârea Guvernului nr. 1.806/2006 nu este necesară o antamare a rangului acestora una în raport cu cealaltă, întrucât, în preambulul Hotărârii Guvernului nr. 1.860/2006, se arată că acest act normativ a fost adoptat în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Ca urmare, din această perspectivă, fiind o normă de organizare a executării unei ordonanțe a Guvernului aprobate prin lege, Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 este susceptibilă a intra în categoria „reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice”, acestea venind în completarea dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

S-a reținut că rezerva luată de alin. (3), prin sintagma „după caz”, este evident că exclude numai ceea ce este definit expres în materia de interes a art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

Cum art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 reglementează aspecte legate de aceeași materie pentru funcționarii din instituțiile publice, care nu sunt enumerate expres de art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, în opinia instanțelor, acest text vine în completarea dispozițiilor lui.

26. La nivelul Curții de Apel Cluj a fost identificat un singur dosar soluționat definitiv, în cadrul căruia a fost analizată această problemă de drept, hotărârea pronunțată în cauză (Decizia civilă nr. 80/A/2017, pronunțată în Dosarul nr. 5.238/86/2015) fiind în sensul aprecierii ca fondată a cererii reclamantului, care, în calitate de procuror, a solicitat plata diurnei pentru delegare în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare aferentă perioadei 1.01.2013—31.12.2013.

În considerentele acestei decizii s-a reținut, în esență, faptul că în cazul judecătorilor, procurorilor și al altor categorii de

personal din sistemul justiției există o reglementare specială, care se aplică cu prioritate, anume, în cuprinsul dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 se stipulează în mod imperativ că aceste categorii speciale beneficiază de diurna în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, dar nu mai puțin decât cuantumul prevăzut pentru personalul din unitățile bugetare; prin urmare, trimiterea pe care dispoziția pertinentă din legea specială o face la actul normativ cu caracter general este în sensul de a nu se acorda mai puțin decât prevede legea generală, iar nu în sensul de a se prelua limitările pe care dispozițiile art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 le cuprind.

Ca argumente subsidiare, instanța a reținut că din atestările pe care ceilalți ordonatori principali de credite din sistemul judiciar le-au făcut a rezultat că atât la nivelul Consiliului Superior al Magistraturii, cât și la cel al Inspecției Judiciare se face aplicarea cu prioritate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 în raport cu cele cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006, în sensul acordării diurnei pentru perioada delegării/detașării.

27. La nivelul Curții de Apel Craiova nu a fost identificată practică judiciară, însă opinia judecătorilor Secției conflicte de muncă și asigurări sociale din cadrul Tribunalului Dolj este în sensul că drepturile prevăzute de art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 nu fac parte din categoria reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice și nu vin în completarea art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

28. Din analiza hotărârii judecătorești înaintate la nivelul Curții de Apel Iași practica este în sensul acordării diurnei persoanei îndreptățite.

29. Practica judiciară identificată la nivelul instanțelor judecătorești din circumscripția teritorială a Curții de Apel Pitești a fost în sensul că art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 face parte din categoria reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice, care vin în completarea art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

30. Curtea de Apel Ploiești și Tribunalul Prahova nu au identificat practică judiciară relevantă cu privire la problema de drept semnalată, iar, la nivelul Tribunalului Dâmbovița, deși nu au fost identificate hotărâri judecătorești cu privire la problema de drept menționată, opinia majoritară exprimată a fost în sensul că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006.

31. Curtea de Apel Suceava a arătat că, în urma verificărilor efectuate de instanțele din circumscripție, a fost identificată Sentința civilă nr. 1.589 din 13.12.2016 a Tribunalului Suceava, pronunțată în Dosarul nr. 3.657/86/2016, definitivă prin Decizia nr. 169 din 8.03.2017 a Curții de Apel Suceava, din analiza cărora rezultă că acțiunea având ca obiect „drepturi salariale ale personalului din justiție”, respectiv plata contravalorii diurnei este admisibilă.

32. Astfel, din analiza jurisprudenței instanțelor naționale în materie rezultă că s-a avut ca premisă existența a două acte normative în materie, din care unul în mod evident are caracter de normă specială, care, potrivit regulii de interpretare a actului juridic civil *specialia generalibus derogant*, derogă de la norma generală.

33. De asemenea, raportul dintre art. 13 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 a fost analizat în Decizia nr. 169 din 8 martie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă și în Decizia nr. 3.591 din 29 noiembrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, ambele definitive, reținându-se, în esență, caracterul de normă

generală al Hotărârii Guvernului nr. 1.860/2006 în raport cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, precum și faptul că norma generală se aplică, în completare, numai în privința aspectelor pe care norma specială nu le prevede (de exemplu, cu privire la natura mijloacelor de transport, dovada efectuării cheltuielilor etc.), nefiind primită susținerea conform căreia norma generală ar putea produce efecte în sensul limitării/diminuării drepturilor prevăzute de legea specială.

34. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat, prin Adresa nr. 318/C/435/III-5/2018 din 23 martie 2018, că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care face obiectul sesizării.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

35. Prin Decizia nr. 342 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2007, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

36. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a arătat că sesizarea nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

37. Conform art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

38. Pentru regularitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, a instituit o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, respectiv:

- a) existența unei cauze în curs de judecată;
- b) judecata cauzei să se afle în ultimă instanță pe rolul tribunalului, al curții de apel sau al Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- c) ivirea unei chestiuni de drept esențiale, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- d) chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare.

39. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ.

40. În doctrină, ele au fost identificate după cum urmează: existența unei cauze aflate în curs de judecată; instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se

cere; chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă; problema de drept să fie reală; să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că pentru a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului juridic dedus judecății este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă prin pronunțarea unei hotărâri prealabile; chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

41. Verificându-se întrunirea acestor condiții, se constată că ele se regăsesc doar parțial, sesizarea neîndeplinind toate exigențele procedurale menționate pentru a fi admisibilă.

42. Astfel, se constată că litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, cauza care face obiectul judecății se află în competența legală a curții de apel investite în ultimă instanță, iar chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

43. Cu referire la condiția de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, se reține că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept”.

44. În încercarea de a clarifica conținutul acestei noțiuni, în doctrină s-a arătat că pentru a fi vorba de o problemă de drept reală trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară. Prin urmare, sintagma „problemă de drept” trebuie raportată la prevederile cuprinse în art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă”.

45. O altă cerință de admisibilitate a sesizării (care ține de calitatea acesteia), deși nu este prevăzută *expressis verbis* de art. 519 din Codul de procedură civilă, fiind implicită însă mecanismului de unificare a jurisprudenței, este aceea referitoare la caracterul real și serios al problemei de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv dacă aceasta prezintă un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, prin solicitarea pronunțării unei hotărâri prealabile. Sub acest aspect, se reține că Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în mod constant, în jurisprudența dezvoltată în legătură cu îndeplinirea acestei condiții de admisibilitate, că, în declanșarea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept importantă, care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să prezinte o dificultate de interpretare suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.¹

46. În cazul supus prezentei analize se constată că prin cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a solicitat a se da rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept: „dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 face parte din categoria reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice care vin în completarea art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006”.

¹ Decizia nr. 10 din 4.04.2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 6 din 30.01.2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 24 din 29.06.2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 41 din 29.05.2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 14 iulie 2017; Decizia nr. 62 din 18.09.2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 4 din 14.04.2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014.

47. Sub un prim aspect, se observă că cererea de pronunțare a unei hotărâri prealabile nu este fundamentată pe existența sau pe necesitatea preîntâmpinării unei jurisprudențe neunitare.

48. Astfel, titularul sesizării a arătat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de pronunțare a unei hotărâri prealabile, întrucât interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, în sensul că art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 face parte din categoria reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice care vin în completarea art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, comportă interpretări diferite, fiind necesară intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție.

49. De asemenea, s-a arătat că maniera în care instanțele au supus analizei incidența dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 nu a fost circumscrisă ipotezei care face obiectul chestiunii de drept invocate prin prezenta sesizare, iar din practica judiciară identificată nu rezultă cu evidență interpretarea corectă care trebuie dată dispozițiilor art. 13 alin. (1) din actul normativ anterior menționat, astfel încât este necesară intervenția instanței supreme în mecanismul prevăzut de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă pentru a statua dacă art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 face parte din categoria reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice, care vin în completarea art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

50. În expunerea punctului de vedere al instanței s-a arătat că „nu este vorba despre un caracter neunitar, ci despre aspecte diferite supuse analizei instanțelor de judecată, care au primit rezolvări bazate pe interpretări ale normelor de drept care au tangență cu problema de drept supusă dezlegării prin prezenta sesizare”.

51. Examenul jurisprudențial nu a relevat practică neunitară, hotărârile judecătorești pronunțate în materie fiind în sensul admiterii cererilor de acordare a diurnei prevăzute de art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

52. Împrejurarea că prin punctele de vedere exprimate de unele instanțe, minoritare de altfel, se apreciază în sensul că dispozițiile art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006, care reglementează aspecte legate de aceeași materie pentru funcționarii din instituțiile publice, care nu sunt enumerate expres de art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, vin în completarea acestui din urmă text legal nu justifică declanșarea acestui mecanism de unificare a jurisprudenței, având în vedere caracterul sumar al opiniilor exprimate cu caracter de principiu.

53. Sub un alt aspect, se reține că nu se solicită interpretarea unei norme care ar avea caracter îndoielnic, lacunar sau neclar, în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă, iar problema de drept care face obiectul sesizării nu comportă o reală dificultate.

54. Astfel, problema de drept în discuție privește acordarea diurnei prevăzute de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 persoanelor expres menționate în ipoteza normei (judecători, procurori, personal asimilat acestora și magistrați-asistenți care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu), în situațiile în care acestea beneficiază de decontarea transportului zilnic în localitatea de domiciliu.

55. Demersul judiciar a fost generat de refuzul ordonatorului de credite pârât de a recunoaște acest drept cu motivarea că, potrivit prevederilor art. 13 alin. (3) din același act normativ, sunt aplicabile dispozițiile art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006, care restrâng condițiile de acordare a indemnizației de delegare.

56. Cererea de chemare în judecată a fost admisă de Tribunalul Brașov în considerarea rangului superior al Ordonanței

de urgență a Guvernului nr. 27/2006 față de Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006; această instanță a reținut însă și incidența dispozițiilor art. 23 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, care reglementează, distinct de drepturile acordate în cazul delegării și detașării (reglementate în cap. III), dreptul judecătorilor, al procurorilor, al personalului asimilat acestora și al magistraților-asistenți care nu beneficiază de locuință proprietate personală ori cărora nu li s-a acordat locuință de serviciu în condițiile art. 22 din același act normativ sau compensarea chiriei în condițiile art. 23 alin. (1), în localitatea în care își desfășoară activitatea, la decontarea cheltuielilor de transport între localitatea în care își au domiciliul sau reședința și localitatea unde se află sediul unității.

57. Pentru situația în care deplasarea se face cu autoturismul, se prevede că aceștia beneficiază de decontarea contravalorii a 7,5 litri carburant la suta de kilometri, pentru perioada în care au lucrat efectiv.

58. Nu reiese din încheierea de sesizare dacă aceste prevederi sunt apreciate a fi relevante în soluționarea cauzei și nici dacă instanța de trimitere a avut în vedere dispozițiile art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, care dispun în sensul că: „Pe perioada delegării și a detașării, judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcția în care sunt delegați sau detașați. Dacă indemnizația și celelalte drepturi salariale prevăzute pentru funcția în care sunt delegați sau detașați sunt mai mici, aceștia își păstrează indemnizația de încadrare brută lunară și celelalte drepturi bănești”.

59. Cu referire la prevederile art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, care dispun în sensul că prevederile alin. (1) se completează, după caz, cu reglementările aplicabile personalului din instituțiile publice, instanțele de judecată au statuat în mod unitar prin hotărâri definitive în sensul că trimiterea pe care dispoziția pertinentă din legea specială o face la actul normativ cu caracter general este în sensul de a nu se acorda mai puțin decât prevede legea generală, iar nu în sensul de a se prelua limitările pe care dispozițiile art. 18 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 le cuprind.

60. Se reține, de asemenea, că, așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în mod constant în jurisprudența sa, pentru ca mecanismul procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă să nu fie deturnat de la scopul firesc al unificării practicii judiciare și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, instanța supremă trebuie chemată să dea chestiunii de drept o rezolvare de principiu.

61. Mecanismul hotărârii prealabile nu trebuie însă transformat în reversul său, respectiv într-o procedură dilatorie pentru litigii caracterizate, prin natura lor, ca fiind urgente.

62. În cazul analizat, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală dificultate, așa încât o interpretare corectă a prevederilor în vederea soluționării cererii impune realizarea unei analize de conținut și corelată a normelor menționate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și, respectiv, din Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006.

63. Prin urmare, rămâne atributul exclusiv al instanței de trimitere să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând, în acest scop, mecanismele de interpretare a actelor normative.

64. Pentru considerentele expuse, se apreciază că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile, așa încât sesizarea apare ca fiind inadmisibilă.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția civilă în Dosarul nr. 5.100/62/2016 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea problemă de drept: „dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 face parte din categoria reglementărilor aplicabile personalului din instituțiile publice, care vin în completarea art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 14 mai 2018.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

